

POSTI- JA LENNÄTINHALLITUKSEN KIERTOKIRJEKOKOELMA

1947

N:o 22—25

N:o 22.

Kiertokirje

Tampereen postikonttorin paikallistaksa-alueen vahvistamisesta.

Posti- ja lennätinhallitus on tänään istunnossa tapahtuneessa esittelyssä nojautuen postisäännön 6 §:n 2 momentin säännöksiin päättänyt tulevan helmikuun 1 päivästä lukien vahvistaa sellaiseksi Tampereen paikallistaksa-alueeksi, jolla kirjelähteykset kuljetetaan niille erikseen vahvistetusta alennetusta postimaksusta, Tampereen kaupungin niine alueineen, jotka valtioneuvoston päätöksellä toukokuun 31 päivästä 1946, asetuskokoelman N:o 430/1946, on sanottuun kaupunkiin hallinnol-

lisesti ja oikeudellisesti liitetty sekä ne alueet, joilla Ylöjärven kuntaan kuuluvan Lielahden postiasema I ja Nokian kaupalaan kuuluvan Pitkäniemen postiasema I toimivat. Nyt vahvistetulla paikallistaksa-alueella toimivat Tampereen postikonttorin ja sen haaraosastojen lisäksi Messukylän posti- ja lennätintöimisto, Koivistonkylän, Vatialan, Vehmaisten, Lielahden ja Pitkäniemen postiasemat I sekä Pitkäniemen pp postipysäkki.

Helsingissä, tammikuun 21 päivänä 1947.

Pääjohtaja S. J. Ahola.

Johtaja Väinö H. Palmu.

N:o 23.

Kiertokirje

muutoksesta posti-, lennätin- ja puhelintoimipaikkojen virantoimitusohjesääntöön.

Posti- ja lennätinhallitus on tänään tapahtuneessa esittelyssä päättänyt, että 18 päivänä kesäkuuta 1942 annetun posti-, lennätin- ja puhelintoimipaikkojen virantoimitusohjesäännön 19 §:n 3 momentin

b) kohta muutetaan näin kuuluvaksi:

b) vuokrata kirjeenvaihtajille postilokeraita sekä myöntää heille oikeus pitää postimaksutiliä;

Helsingissä, tammikuun 21 päivänä 1947.

Pääjohtaja S. J. Ahola.

Johtaja Matti Aspö.

Postiasemille jakelu N:o 7.

N:o 24.

Kiertokirje**muutoksesta postitarkastajain johtosääntöön.**

Posti- ja lennätinhallitus on tänään ta-
pahtuneessa esittelyssä päättänyt, että 16
päivänä huhtikuuta 1925 annetun posti-
tarkastajain johtosäännön 6 §:n 16) kohta,

sellaisena kuin se on kiertokirjeessä N:o
74/1928, muutetaan näin kuuluvaksi:

16) myöntää kirjeenvaihtajalle oikeuden
käyttää irtolaukkua;

Helsingissä, tammikuun 21 päivänä 1947.

Pääjohtaja S. J. Ahola.Johtaja *Matti Aspio.*

N:o 25.

Kiertokirje**työpalkkojen säännöstelystä.**

Valtioneuvosto on talouselämän säännös-
telemisestä poikkeuksellisissa oloissa 6 päi-
vänä toukokuuta 1941 annetun lain 1 §:n
nojalla, sellaisena kuin se on 28 päivänä
joulukuuta 1945 annetussa laissa, sosiaali-
ministeriön esittelystä 30 päivänä joutu-
kuuta 1946 päättänyt:

1 §.

Kiinteän ja oikeudenmukaisen hinta- ja
palkkatason aikaansaamiseksi on asian-
omaisten työnantajain ja heidän järjestö-
jensä sekä toiselta puolen työntekijäin ja
toimihenkilöiden ammatillisten järjestöjen
keskenään tekemissä palkka- ja työehtosopi-
muksissa pyrittävä järjestämään palkkaus
siten, että palkkoja määrättäessä työn, teh-
tävän tai toimen edellyttämä kokemus ja
taito, sen vaikeus ja sen suorittajaltaan
edellyttämät opinnot ja vastuu sekä kan-
santaloudelliset ja sosiaaliset näkökohdat
otetaan huomioon, että kaikilla aloilla työ-
tehon tai työnsuoritustason paraneminen
on omiaan lisäämään asianomaisten ansioita
sekä että tuotantoa edistävä tai kustannuk-
sia vähentävä kekseliäisyys tulee palkki-
tuksi.

Tämän päätöksen voimaan tullessa nou-
datettavina olevia työpalkkoja ja niihin
liittyviä työehtoja koskevia järjestelyjä

älkään sovellettaessa 1 momentissa mainit-
tuja näkökohtia kuitenkaan muutettako
muissa tapauksissa eikä enempää kuin
tässä päätöksessä sanotaan.

Noudatettavina olevia työpalkkoja ja nii-
hin liittyviä työehtoja koskevia järjestelyjä
ovat ne, jotka valtioneuvosto tai hinta- ja
palkkaneuvosto on vahvistanut taikka
joista asianomaiset järjestöt ovat sopineet
ja jotka hinta- ja palkkaneuvosto tai so-
siaaliministeriön palkkaosasto on hyväksy-
nyt.

2 §

Asianosaisten kesken tehtävissä sopimuk-
sissa on määriteltävä kunkin työntekijä-
ryhmän palkka.

3 §.

Palkkojen tason määrittämiseksi on
noudatettava sitä paikkakuntaluokittelua,
jonka sosiaaliministeriö paikkakuntien elin-
kustannusten kalleuden perusteella hinta-
ja palkkaneuvostoa kuultuaan erikseen on
määrännyt tai määrää.

Milloin erityiset, mainittuihin kalleus-
suhteisiin vaikuttavat syyt vaativat, voi
sosiaaliministeriö hinta- ja palkkaneuvos-
toa kuultuaan määrätä palkat paikkakun-
nalla tai rajoitetulla alueella toisiksikin

kain 1 momentissa mainittu paikkakunta-luokittelu edellyttää.

4 §.

Täysin työkykyisten, 18 vuotta täyttä-neiden henkilöiden tuntipalkat, joita tä-

män päätöksen 1 §:ssä mainituin perus-tein eri aloilla palkkoja sovellettaessa on, ellei niin jo ennen tämän päätöksen voi-maantuloa ole tapahtunut, ohjeena käy-tettävä, ovat eri palkkaryhmissä ja eri paikkakuntaluokissa:

		Paikkakuntaluokat			
Miehet:		I	II	III	IV
1. palkkaryhmässä	27: —	25: 75	24: 25	23: —	
2. „	30: —	28: 50	27: —	25: 50	
3. „	32: —	30: 50	28: 75	27: 25	
4. „	35: —	33: 25	31: 50	29: 75	
Naiset:					
1. palkkaryhmässä	23: — — 25: —	21: 75—23: 75	20: 75—22: 50	19: 50—21: 25	
2. „	26: —	24: 75	23: 50	22: —	
3. „	27: —	25: 75	24: 25	23: —	
4. „	29: —	27: 50	26: —	24: 75	

Erilaatuiset työt jaetaan palkkaryhmiin seuraavasti:

1. palkkaryhmä: apu- ja sekatyöt ja niihin verrattavat työt sekä keveät työt;
2. palkkaryhmä: yksinkertaiset vaihe-työt, jotka edellyttämättä kysymyk-sessä olevan alan ammattitaitoa vaati-vat työntekijältään tottumusta suo-rittaa vain määrätty työvaihe koneel-lisessa tuotannossa tai ammattiin kuuluvassa työssä sekä muut suhteel-lisen raskaat tai suhteellisesti vähän ammattitaitoa vaativat työt;
3. palkkaryhmä: ammattityöt;
4. palkkaryhmä: vaativat ammattityöt.

Raskaissa apu- ja sekatoissa määräyty-vät naisten palkat 1 ja 2 momentin mää-räyksistä poiketen rakennusalalla sekä las-taus- ja purkaustöissä 4 palkkaryhmän ja muilla aloilla 2—3 palkkaryhmän tunti-palkkojen mukaan.

Milloin palkkataso jollakin työalalla työn laadusta tai työntekoon vaikuttavista yleisistä olosuhteista johtuen aikaisemmin on ollut palkkojen yleistä keskitasoa alhai-semppi tai korkeampi, on työalan palkat sovitettava enintään 5 % 1 ja 2 momen-tissa mainittuja palkkamääriä alhaisem-miksi tai korkeammiksi.

15—17 vuotiaiden, oppilaiden ja heihin verrattavien palkka on asianomaisen iästä, oppisuhteesta, työkyvystä ja työtaidosta riippuen 40—100 % kysymyksessä olevan alan ja paikkakunnan ammattityöntekijäin tuntipalkasta.

Sen mukaan, poikkeavatko työntekijän

työtaito, työteho tai kokemus taikka hänen tehtävänsä hänelle asettamat vaatimukset kysymyksessä olevan työntekijäryhmän yleisestä keskitasosta, voidaan hänelle mak-saa enintään 10 % alhaisempi tai enintään 15 % korkeampi palkka kuin työntekijä-ryhmille edellisten momenttien mukaan on maksettava.

Lyhytaikaisissa, samoin kuin erittäin ras-kaissa ja erittäin likaisissa töissä on työn-antajalla oikeus maksaa enintään 15 %:lla korotettua palkkaa. Milloin tällaisista töistä maksettavista palkoista vakiintuneen tavan mukaisesti kuitenkin voimassa ole-vissa, jäljempänä 11 §:ssä mainitulla ta-valla hyväksytyissä sopimuksissa on toisin määrätty, noudatettakoon sopimuksia.

Milloin jokin työ tai toimi edellyttää 2, 4, 6 ja 7 momentissa mainittua perus-teellisempaa perehtymistä, koulutusta ja opintoja sekä tutkintoja taikka erikoisia henkilökohtaisia ominaisuuksia, kykyjä ja lahjakkuutta taikka vastuuta, voidaan siitä maksaa palkkaa tämän päätöksen mää-räyksistä poiketen. Palkkojen suuruutta määrättäessä noudatettakoon tällaisissakin tapauksissa oikeudenmukaisuutta ja koh-tuutta sekä järkevää suhteellisuutta ja on sosiaaliministeriön palkkaosastolla, tarvit-taessa hinta- ja palkkaneuvostoa kuul-tuaan, valta antaa tässä kohden tarkem-pia ohjeita.

5 §.

Muut aikapalkat kuin tuntipalkat mää-räytyvät, mikäli kysymyksessä ovat tämän päätöksen alaiset palkat, samassa suhteessa kuin tuntipalkat.

6 §.

Milloin palkkaan sisältyy luontoisetuja, lasketaan niiden raha-arvo sosiaaliministeriön vahvistaman hinnoittelun mukaan.

7 §.

Mikäli työn laatu sen sallii ja se teknillisesti on mahdollista, on tuotannon ja ansion kohottamiseksi työntekijöille varattava mahdollisuus suorittaa urakkatyötä. Urakkatyön hinnoittelun saavat asianomaiset keskenään sopia, mutta on sen perustuttava 4 §:n 1 ja 4 momenttien mukaisiin ohjetuntipalkkoihin ja oltava sellainen, että työntekijän urakka-ansio nousee normaalisella urakkatyövauhdilla 30 % mainittua ohjetuntipalkkoja korkeammaksi ja kasvaa työnsuorituksen tai työtehon lisäntyessä vähintään samassa suhteessa. Urakkapalkkajärjestelmään siirtyminen tai sen muuttaminen on suoritettava siten, ettei se vaikuta korottavasti kysymyksessä olevan tuotteen valmistus- tai tuotantokustannuksiin eikä hintoihin.

Niille työntekijöille, joille ei heidän työalallaan yleisesti vallitsevan tavan mukaisesti voida järjestää urakkatyötä, voidaan maksaa enintään 15 %:lla korotettua 1 momentissa mainittua ohjetuntipalkkaa.

Muille kuin 2 momentissa mainituille aikapalkalla työskenteleville voidaan, paitsi milloin jäljempänä 8 §:ssä mainituilla perusteilla korkeammat korotukset tulevat kysymykseen, hinta- ja palkkaneuvoston suostumuksella maksaa enintään 8 %:n lisäys 4 §:n 1 ja 4 momentin mukaisiin ohjepalkkoihin.

Milloin on kysymys aikapalkalla työskentelevistä, vastuunalaisessa asemassa olevista erikoisammattityöntekijöistä tai toimihenkilöistä, voidaan heidän palkkojaan hinta- ja palkkaneuvoston suostumuksella edellä sanotusta poiketen kuitenkin korottaa niin, että ne vastaavat samalla alalla urakkatyötä suorittavien keskimääriä ansioita.

Sosiaaliministeriön palkkaosastolla on oikeus tarkkailla urakkahinnoitteluja ja, mikäli katsoo siihen aihetta olevan, vaatia selvityksiä urakkahinnoitteluperusteista sekä määrätä, mikäli hinnoittelu ei ole 1 momentin mukaisesti laadittu tai johtaa kohtuuttomuuteen, se uudelleen toimitettavaksi.

8 §.

Mikäli tämän päätöksen voimaan tullessa jonkin alan, työpaikan tai yrityksen työntekijäin tai toimihenkilöiden palkat tai palkkaryhmittely vallitsevan työtehon ja keskimääräisen suoritustason huomioon ottaen selvästi poikkeavat siitä, mitä samasta tai samanarvoiseksi katsottavasta työstä tai tehtävästä tähän työhön lähinnä verrattavilla aloilla tai työpaikoissa yleensä on noudatettavana, voidaan tällaiset palkat tai palkkaryhmittely hinta- ja palkkaneuvoston suostumuksella oikaista, tällöin kuitenkin huomioon ottaen sen, mitä jäljempänä 11 §:n 3 momentissa on sanottu.

Mikäli talousneuvosto katsoo jonkin työn tai työalan olevan kansantaloudellisesti tai elintason kohottamisen kannalta erityisen tärkeän, voidaan sen palkkoja hinta- ja palkkaneuvoston suostumuksella korottaa, ottaen tällöinkin huomioon, mitä jäljempänä 11 §:n 3 momentissa on sanottu.

9 §.

Julkisoikeudellisessa virka- tai palvelus-suhteessa olevien samoin kuin säännöllisessä ulkomaan liikenteessä kulkevien koneellisten alusten päällystön, miehistön ja muun henkilökunnan palkat eivät ole tämän päätöksen alaisia.

Metsä- ja uittotyöpalkkojen säännöste-lyssä noudatetaan, mitä siitä on erikseen määrätty. (A. 23. 1. 1947.)

10 §.

Hinta- ja palkkaneuvoston asiana on epäselvissä tapauksissa ratkaista, mihin palkkaryhmään mikin työ on luettava.

11 §.

Asianomaisten kesken tehdyt palkka- ja työehtosopimukset tulevat voimaan sopimuksissa määrättyinä aikoina, ei kuitenkaan palkkojen osalta, ennenkuin hinta- ja palkkaneuvosto on ne hyväksynyt.

Tehdystä sopimuksesta työnantajain on viimeistään 14 vuorokauden kuluttua tehtävä ilmoitus sosiaaliministeriön palkkaosastolle, jonka tulee, jos sopimus sisältää jotakin valtioneuvoston tämän päätöksen tai palkkoja koskevien periaatepäätösten vastaista, vaatia siihen muutosta, jolloin hinta- ja palkkaneuvosto päättää asiasta.

Palkkoja sekä palkka- ja työehtosopimuksia käsitellessään ja hyväksyessään tulee hinta- ja palkkaneuvoston samanaikaisesti selvittää ja ratkaisuihinsa ottaa huomioon,

missä määrin suunnitellut palkkojen muutokset mahdollisesti vaikuttavat valmistus- ja tuotantokustannuksiin sekä hintoihin.

12 §.

Sosiaaliministeriö voi määrätä työnantajan antamaan palkkailmoituksia ministeriölle ja sen määräämille viranomaisille.

Työnantaja on velvollinen vaadittaessa esittämään palkkatarkkailijalle palkkatodisteet ynnä muun selvityksen työntekijänsä palkoista.

Viranomais ei saa ilmaista palkkailmoituksista saamiaan tietoja muuten kuin virkatehtävissä viranomaisille.

13 §.

Joka rikkoo tätä päätöstä, rangaistakoon niin kuin säännöstelyrikosten rangaistamisesta 30 päivänä joulukuuta 1943 annetussa laissa (1064/43) on säädetty, alköönkä sitä osaa työpalkasta, joka on tämän päätöksen vastaisesti suoritettu, sallittako laskea kustannuksiin hintaa tai maksua määrättäessä.

Helsingissä, tammikuun 23 päivänä 1947.

Pääjohtaja S. J. Ahola.

14 §.

Tarkemmat määräykset tämän päätöksen soveltamisesta antaa sosiaaliministeriö.

15 §.

Tällä päätöksellä kumotaan työpalkkojen säännöstelystä 19 päivänä kesäkuuta 1945 ja sen muuttamisesta toukokuun 16 päivänä 1946 annetut valtioneuvoston päätökset.

Saattaen edellä olevat valtioneuvoston määräykset toimipaikoille tiedoksi ja noudatettavaksi posti- ja lennätinhallitus samalla ilmoittaa, että sanotun päätöksen 15 §:ssä mainitut valtioneuvoston päätökset sisältyvät posti- ja lennätinhallituksen kiertokirjeisiin N:ot 165/1945 ja 113/1946, joissa annetut määräykset niin ollen on kumottu, ja että kiertokirjeessä N:o 93/1946 työpalkkojen säännöstelyssä käytettävästä paikkakuntaluokittelusta annettuja määräyksiä on edelleen sovellettava edellä tässä kiertokirjeessä julkaistun, 30 päivänä joulukuuta 1946 annetun valtioneuvoston päätöksen 3 §:ssä mainitun palkkojen tason määrittelyssä.

Johtaja *Matti Aspio.*

Eripainos posti- ja lennätinhallituksen kiertokirjeistä N:ot 23 ja 24 vuodelta 1947.

18 päivänä kesäkuuta 1942 annetun posti-, lennätin- ja puhelintoimipaikkojen virantoimitusohjesäännön 19 §:n 3 momentin b) kohta on muutettu näin kuuluvaksi:

b) vuokrata kirjeenvaihtajille postilokeroita sekä myöntää heille oikeus pitää postimaksutiliä; (Kiertokirje N:o 23/1947.)

16 päivänä huhtikuuta 1925 annetun postitarkastajain johtosäännön 6 §:n 16) kohta, sellaisena kuin se on kiertokirjeessä N:o 74/1928, on muutettu näin kuuluvaksi:

16) myöntää kirjeenvaihtajalle oikeuden käyttää irtolaukkua; (Kiertokirje N:o 24/1947.)